

soudu. Podle něho by žalovaná musila se zpeněžením svého zástavního práva po případě poshověti, až jí žalobkyně jako zástavní dlužnice dlužné plnění nabídne z ruky do ruky. K tomu žalovaná jako zástavní věřitelka není povinna. Proto bylo podle toho, co nahoře vyloženo, žalobu zamítnouti. Zamítnuta-li žaloba k dovolání žalované z důvodů nahoře vyložených, pozbyly ostatní dovolací vývody žalované firmy, opřené o dovolací důvody § 503 čis. 2 a 4 c. ř. s., jakož i dovolací vývody žalující firmy, opřené o § 503 č. 2 a 4 c. ř. s., podstatného významu.

Čís. 10709.

Vstoupil-li kupitel nemovitosti do nájemní smlouvy mezi prodátelem a nájemcem, podle níž byl pronajímatel oprávněn dáti nájemci výpověď před uplynutím sjednané nájemní doby jen, bude-li sám v určitém případě potřebovati místnosti, neměl kupitel nemovitost více práv k výpovědi než prodávatel a nemohl jmenovitě opíráti výpovědní právo o svou vlastní potřebu.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1931, Rv I 195/31).

Žalovaný najal od Gustava M-a roku 1928 místnosti na pět let s tím, že pronajímatel může vypověděti smlouvu jen v případě potřeby, kdyby se sám musil do domu nastěhovati a ho spravovati. Od Gustava M-a koupil napotom dům žalobce a vstoupil do nájemní smlouvy Gustava M-a se žalovaným. Výpověď, již dal žalobce žalovanému z najaté místnosti, procesní soud prvního stádia k námitkám žalovaného zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolací soud přejímá zjištění, že žalující strana byla vyrozuměna o smlouvě Gustava M-a se žalovaným co do místnosti, o kterou jde, že vstoupila do této smlouvy na místo Gustava M-a a zavázala se, sprostiti prodávatele všeho ručení a odškodniti ho za všechny nároky, které by nájemník při porušení smlouvy činil, že při jednání se žalobkyní Gustav M. kladl váhu na to, by smlouva se žalovaným byla úplně dodržena, že pronajímatel má právo vypověděti smlouvu jen v případě potřeby, kdyby se Gustav M. musil přestěhovati do L. a spravovati sám dům. Uplatňuje-li odvolatelka, že se první soud nezabýval otázkou nutné potřeby žalobkyně co do místnosti, o něž jde, jest poznamenati, že žalobkyně k tomu nic nepřednesla a důkazy nenabídla. Odvolatelka vůbec neodůvodňovala výpověď uvedla jen, že se na tento nájemní poměr nevztahuje ochrana nájemníků. Vlastní opomenutí strany nemůže tvořiti odvolací důvod vadnosti řízení. Co nebylo stranami předneseno, k tomu nelze přihlížeti. Ano jest zjištěno, že žalovaný najal místnost, o níž jde, na pět let s vyloučením výpovědi, že pronajímatel může vypověděti nájemní smlouvu jen v případě potřeby, při čemž jest potřebu pojímáti ve smyslu shora uvedeném, jest správný úsudek napadeného rozsudku, že žalobkyně není oprávněna k výpovědi. Soud musil vycházeti z § 1120 obč. zák., poněvadž jde o nájemní poměr, kde prodejem domu nastala změna

v osobě pronajímatele a nájemníkovu právo není vloženo v knihách. Odvolatelka činí výtku rozporu se spisy, uvádějí, že žalovaná strana vůbec neuplatňovala, že žalobkyně převzala závazky prodávatele Gustava M-a. Avšak žalovaný uvedl v námitkách doslovně: Navrhovatelka vstoupila výslovně při koupi domu v tuto smlouvu nájemní a vzala výslovně na sebe všechny závazky dřívějšího držitele a původního pronájemce pana Gustava M-a. Netrpí tedy rozporem se spisy rozsudek. Odvolatelka lze přisvědčiti, že nezáleží na tom, co si dřívější majitel domu myslel, rozhodné jest jen co vyslovil a žalobkyni oznámil. V tomto směru poukazuje se na zjištění již uvedená. Jest jen poznamenati, že žalobkyně výslovně vstoupila do smlouvy a převzala všechny závazky Gustava M-a, když jí byla oznámena informace. Není tedy třetí osobou, nýbrž právní nástupkyní Gustava M-a.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce (čís. 4 § 503 c. ř. s.) byla věc nižšími soudy posouzena správně a lze dovolatelku v tomto směru především poukázati na důvody rozsudků soudů nižších stolic, zejména soudu odvolacího, jež jsou v podstatě správné, vyhovující stavu věci i zákonu. K vývodům dovolání jest podotknouti ještě toto: Podle zjištění prvního soudu sjednal Gustav M. jako vlastník domu, v němž je místnost, již se výpověď týká, se žalovaným o této místnosti nájemní smlouvu ze dne 17. září 1928, v níž si vyhradil právo, bude-li pronajatých místností potřebovati, rozvázati nájemní smlouvu ještě za trvání smluvené pětileté nájemní doby čtvrtletní výpovědí předčasně, a bylo při tom podle vůle smluvních stran — totiž žalovaného a Gustava M-a — rozuměti potřebou místností »kdyby Gustav M. po svém pensionování přesídlil do L. a chtěl by ve svém domě bydleti a jej spravovati, což však není pravděpodobné«. Odvolací soud převzav zjištění prvního soudu, dále zjistil, že žalující strana byla zpravena o smlouvě Gustava M-a se žalovaným co do místnosti, o kterou jde, že vstoupila do smlouvy na místo Gustava M-a a zavázala se sprostiti prodávatele všeho ručení a odškodniti ho za všechny nároky, které by nájemník při porušení smlouvy činil, že při jednání se žalobkyní Gustav M. kladl váhu na to, by smlouva se žalovaným byla úplně dodržena a že pronájemce má právo vypověděti smlouvu jen v případě potřeby, a vykládal stejně jako první soud pojem případu potřeby tak, že by tato nastala, kdyby Gustav M. se musil přestěhovati do L. a sám spravovati dům, a usoudil, že tímto výkladem »případu potřeby« jest vázána též žalobkyně. Dovolání žalobkyně napadá tento úsudek odvolacího soudu pro právní mylnost, ale nelze mu přisvědčiti. Je-li zjištěno, že žalobkyně vstoupila do nájemní smlouvy mezi M-em a žalovaným tak, jak byla mezi jimi ujednána, a je-li dále zjištěno, že podle tohoto ujednání byl M. oprávněn dáti žalovanému předčasnou výpověď před uplynutím smluvené pětileté nájemní doby jen v případě, — o němž bylo stranami předpokládáno, že se sotva dostaví — že by M. sám po-

třeboval místnosti z důvodu svého pensionování a přesídlení do L., — je tím plně odůvodněn právní závěr, že žalobkyně nemá více práva k výpovědi, než její předchůdce ve vlastnictví sporného domu a že zejména nemůže takové právo opíratí o svou vlastní potřebu. Právě proto, že žalobkyně vstoupila do nájemního poměru mezi M-em a žalovaným, nepřichází v počet předpis § 1120 obč. zák. a nesejde ani na tom, zda žalobkyně byla svým smluvníkem M-em zvláště na to upozorněna, že se právo předčasné výpovědi vztahuje jen na onen případ. Nevadí ani, že po ujednání smlouvy, kterou M. prodal dům žalobkyni, a po odevzdání domu nemohl již nastati uvedený případ potřeby M-ovy, neboť i podle původní nájemní smlouvy mezi M-em a žalovaným byla nájemní smlouva na dobu pěti let zásadně nevypověditelná, vyjímajíc jen onen případ, o němž však, jak zjištěno, strany předpokládaly, že sotva nastane.

Čís. 10710.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

Náklady trestního řízení lze dobývatí jen proti tomu vydateli a vlastníku periodického časopisu, jenž jím byl v době spáchání trestného činu, proti jeho nástupci jen, prokázal-li vymáhající věřitel, způsobem stanoveným v § 9 ex. ř., že na nástupce přešel závazek tehdejšího vydavatele a vlastníka časopisu.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1931, R II 19/31).

V tiskovém trestním řízení byly přisouzeny vymáhajícím věřitelům útraty. Návrhu vymáhajících věřitelů, by jim byla k vydobytí těchto útrat povolena exekuce proti nynějšímu majiteli a vydavateli časopisu, jenž v době spáchání trestného činu jím ještě nebyl, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Podle § 21 a 23 zákona čís. 124/1924 mohou náklady trestního řízení býti dobývány na vydavateli a vlastníku periodického tiskopisu, což jest vymeziti tak, že se toto ustanovení týká jen onoho majitele a vydavatele, jenž byl vlastníkem a vydavatelem v době, kdy trestný čin byl spáchán. Podle trestního rozsudku stalo se tak dne 25. února 1928 a plyne z potvrzení policejního ředitelství, že rekurent je majitelem a vydavatelem teprve od 11. září 1930. Neměla proto proti rekurentu býti exekuce povolena, poněvadž vymáhající věřitelé neprokázali způsobem stanoveným v § 9 ex. ř., že závazek tehdejšího majitele a vydavatele přešel na rekurenta.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení je správné i ve výroku i v důvodech. Důvody ty jsou v plné shodě s rozh. č. 7419 sb. n. s., v němž je právní otázka, o niž tu jde, výslovně řešena a rozhodnutí o ní obšírně odůvodněno. V něm